

ACTA DEL PLE DE L'AJUNTAMENT DE MONTBLANC

Identificació de la sessió

Número: 9/2018
Caràcter: extraordinària
Data: dijous, 6 de setembre de 2018
Horari: de les 20:05 a les 21:40 hores
Lloc: Sala de Plens de l'Ajuntament

Assistència i quòrum

Hi assisteixen:

Il·lm. Sr. Josep Andreu Domingo, Alcalde, Agrupament Catalanista de Montblanc
Sr. Francesc Benet Ribé, Primer Tinent d'Alcalde, Agrupament Catalanista de Montblanc
Sra. Silvia Lafebre Roig, Segona Tinent d'Alcalde, Agrupament Catalanista de Montblanc
Sr. Oriol Pallissó Balanyà, Tercer Tinent d'Alcalde, Agrupament Catalanista de Montblanc
Sra. Marta Civit Bulló, Quarta Tinent d'Alcalde, Agrupament Catalanista de Montblanc
Sr. Jordi Albalat Gaó, Regidor, Agrupament Catalanista de Montblanc
Sr. Joan Casellas Carbó, Regidor, Agrupament Catalanista de Montblanc
Sra. Ariadna Ferrer Cervelló, Regidora, Agrupament Catalanista de Montblanc

Sra. Laura Aluja Masalles, Regidora, Candidatura d'Unitat Popular
Sr. Roger Sosa Vallverdú, Regidor, Candidatura d'Unitat Popular

Sr. Francesc Xavier Viñas Sans, Regidor, Partit Demòcrata
Sr. Marc Vinya Miralles, Regidor, Partit Demòcrata

Sr. Antoni Gutiérrez Torregrossa, Regidor, FIC Montblanc

Sra. Lluïsa Sànchez Garcia, Interventora
Sr. Antonio Roperó Vilaró, Secretari

S'excusen d'assistir-hi:

Ningú

Es reuneix, per tant, el quòrum legal de constitució d'aquest òrgan col·legiat, ja que assisteixen cinc o més dels regidors que formen part d'aquest Ple, així com el President i el titular de la Secretaria de l'Ajuntament de Montblanc ex article 46.2.c) de la Llei 7/1985, de 2 d'abril, reguladora de les bases del règim local; article 98.c) del Decret legislatiu 2/2003, de 28 d'abril, pel qual s'aprova el text refós de la Llei municipal i de règim local de Catalunya; i article 90 del Reial decret 2568/1986, de 28 de novembre, pel qual s'aprova el Reglament d'organització, funcionament i règim jurídic de les entitats locals.

Ordre del dia

A continuació, s'examina l'ordre del dia previst per a la sessió que consta dels punts següents:

ORDRE DEL DIA

Comissió Informativa d'Hisenda i Règim Interior

1. S355/2018.- Aprovació, si escau, de la designació d'una via pública amb el nom de Carrer de Francesc de Castellví i Obando, com a distintiu honorífic de l'Ajuntament de Montblanc.
2. S355/2018.- Aprovació, si escau, de la designació d'una via pública amb el nom de Carrer de Josepa Abellà i Pallàs, com a distintiu honorífic de l'Ajuntament de Montblanc.
3. S355/2018.- Aprovació, si escau, de la designació d'una via pública amb el nom de Carrer de Neus Català, com a distintiu honorífic de l'Ajuntament de Montblanc.
4. S355/2018.- Aprovació, si escau, de la designació d'una via pública amb el nom de Plaça de l'1 d'Octubre, com a distintiu honorífic de l'Ajuntament de Montblanc.
5. S355/2018.- Aprovació, si escau, de l'atorgament a l'entitat Ermitants de Sant Joan de la Muntanya de la medalla "Vila Ducal de Montblanc", en la categoria de plata, com a distintiu honorífic de l'Ajuntament de Montblanc.
6. S355/2018.- Aprovació, si escau, de l'atorgament a l'entitat Asociación Cultural Andaluza de la Conca de Barberà de la medalla "Vila Ducal de Montblanc", en la categoria de plata, com a distintiu honorífic de l'Ajuntament de Montblanc.
7. S355/2018.- Aprovació, si escau, de l'atorgament a la Secció Local de Montblanc de l'entitat La Lliga contra el càncer de les comarques de Tarragona i les Terres de l'Ebre de la medalla "Vila Ducal de Montblanc", en la categoria de plata, com a distintiu honorífic de l'Ajuntament de Montblanc.

Desenvolupament de la sessió

Comissió Informativa d'Hisenda i Règim Interior

- 1. S355/2018.- Aprovació, si escau, de la designació d'una via pública amb el nom de Carrer de Francesc de Castellví i Obando, com a distintiu honorífic de l'Ajuntament de Montblanc.**

DICTAMEN

Considerant que, en data 23 d'agost de 2018, l'Alcaldia de l'Ajuntament de Montblanc va adoptar el Decret d'Alcaldia número 314/2018, mitjançant el qual s'acorda iniciar el procediment d'atorgament de distincions honorífiques, entre d'altres, al senyor Francesc de Castellví i Obando, en la modalitat de denominació d'una via pública, incorporant al procediment l'Informe del Director de l'Arxiu Comarcal de la Conca de Barberà, per a l'Ajuntament de Montblanc per a la denominació d'un carrer amb el nom de Francesc de Castellví i Obando, austriacista i autor de las *Narraciones Históricas*, de 18 de juliol de 2018, del tenor literal següent:

"Francesc de Castellví Obando va ser nomenat fill predilecte de la vila de Montblanc per acord del Ple en sessió extraordinària del 5 de setembre de 1994, el qual, no hem de confondre amb el seu descendent, el general Lluís de Castellví i de Vilallonga.

Francesc de Castellví va ser capità de la coronela i participà activament en la lluita del setge de Barcelona de 1713-14. Però, a més de la seva actitud heroica, també cal destacar la seva faceta com a historiador i persona clau per entendre els fatídics esdeveniments del primer quart del segle XVIII i l'exili posterior de molts catalans, que l'afectà igualment a ell mateix. Totes les seves experiències les deixà escrites en l'obra de la seva vida, les *Narraciones Históricas* de 1701 a 1724, les quals, s'han convertit en la Bíblia per als estudis de la Guerra de Successió i de la immediata postguerra i han estat la base del canvi historiogràfic que s'ha produït en els últims temps a nivell català, que no espanyol. A partir de l'estudi de la seva biografia i de la seva obra, i tenint en compte les circumstàncies amb que les va haver d'escriure, podem afirmar que ha estat l'historiador i escriptor més important, de més volada i de més impacte, que ha donat Montblanc al llarg de més de 850 anys d'història.

La nissaga dels Castellví va ser una de les més notòries de la nostra vila en l'aspecte polític. Varen participar en les convocatòries a Corts, com a membres del Braç Militar i, en una llarga relació, també ostenta-

ren els càrrecs de veguers de la Vegueria de Montblanc i, després del Decret de Nova Planta, el d'alcalde major del Partit del Corregiment de Tarragona.

Francesc de Castellví va néixer a Montblanc i rebé el baptisme a l'església de Santa Maria la Major el 16 de febrer de 1682. Va estudiar al Col·legi de Cavallers de la Puríssima Concepció de Lleida; alhora que també va realitzar estudis de literatura de ciències i de dret. I, de ben jove, va començar a fer carrera militar.

Des d'un bon començament fou un ferm defensor de la causa austriacista i de les constitucions, atesa la seva formació com a jurista. En el transcurs de la Guerra de Successió i en la immediata postguerra va tenir un relleu excepcional. El mateix 1707 ja jugarà un paper clau en l'organització de l'estructura militar de Catalunya

Després de la batalla d'Almansa (el 25 d'abril de 1707) va ser un dels cavallers destinats per Carles III "a acalorar el país [Catalunya] en las fronteras y al pronto levantamiento de los cinco regimientos de infantería y a otras comisiones". L'any 1711, entre d'altres, fou un dels comissionats per a l'aixecament dels sotmetents del "Camp de Tarragona i la Conca de Barberà i la costa de mar de Ponent".

A resultes de la signatura del Tractat d'Utrecht i de l'imminent evacuació de les tropes militars, Castellví i un petit grup de nobles optaran per la necessitat de convocar la Junta General de Braços o Parlament de Catalunya per decidir la necessitat de defensa a ultrança. Aquesta Junta General, sense la presència del Rei, era l'assemblea dels tres braços representants a les Corts. Això li va fer dir a Felip V que "*los catalanes son más repúblicos que los ingleses*".

Per bé que, uns dies abans, el 16 de juny, en la reunió del Braç Militar, del qual en formava part, Castellví va fer un contundent vot particular, en el sentit de no poder passar a deliberar sense convocar els estats generals o Junta de Braços.

Arribats al 30 de juny, tingué lloc la transcendental reunió de la Junta de Braços, que havia de decidir entre la rendició i la resistència a ultrança. Castellví, com a membre de l'estament militar hi va participar activament. Hi assistí a títol personal i com a procurador de Josep de Pontarró. Ell fou un dels membres del Braç Militar que va forçar el canvi d'opinió de la noblesa, tot defensant aferrissadament aquesta tesi de resistir. Castellví va aconseguir una còpia dels tres grans discursos que es pronunciaren i els va traduir al castellà i, del més abrandat, el de Manuel Ferrer i Sitges, també en va fer una còpia en català.

Un cop els Braços determinaren resistir, Castellví va romandre a Barcelona al llarg de tot el setge. Hi va tenir una participació activa en les tasques d'organització i de coordinació i també en la lluita. Va obtenir el grau de capità de la Setena Companyia, corresponent als Velluters i Espoliers.

Com a militar lluità aferrissadament al costat del general comandant Antoni de Villaruel i del coronel Sebastià Dalmau, tot defensant el convent de Santa Madrona, el Portal Nou i el baluard de Santa Clara (on va ser ferit el 13-14 d'agost).

Durant la batalla final de l'11 de setembre, tingué una intervenció brillantíssima, ja que impedí l'entrada de l'exèrcit filipista pel barri de la Ribera i contraatacà en el portal de Sant Pere i també al Pla de Palau. I, a darrera hora, assistí a l'última Junta de guerra.

L'endemà, va participar, en una reunió amb el conseller en cap, Rafael de Casanova, per tal de discutir el projecte de lliurament de Barcelona al Duc de Berwick; és a dir, la capitulació, "*que luego copió el autor*".

Una vegada acabada la guerra Castellví torna a Rocafort, amb unes condicions molt precàries. Les autoritats borbòniques el sotmeteren a un règim de llibertat vigilada, i els seus béns i rendes li foren confiscades.

Perseguit per els autoritats borbòniques, es va refugiar al monestir de Vallbona de les Monges, però el 26 d'octubre de 1718 fou fet pres. Posteriorment va ésser alliberat mitjançant el pagament de 8.000 ducats. Tornà al castell de Rocafort de Queralt i, més tard, es va retirar al monestir de Poblet.

El 6 d'octubre de 1726, després de la Pau de Viena, Castellví marxa a Viena a causa de la seva situació personal i del seu tarannà polític. Però, sobretot perquè allí tindrà el temps necessari, els mitjans per escriure i un lloc segur per conservar per a la posterioritat la seva gran obra, les *Narraciones Históricas*.

Com bona part dels emigrants catalans a Viena va cobrar una pensió. Aquesta li va ser atorgada, el juliol de 1728 pel Consell d'Espanya; per bé que primer fou força minsa, de 600 florins cada any; la qual, posteriorment, li augmentaren amb 100 duros. I, això, solament va passar entre el juliol de 1728 i el gener de 1734, ja que la va deixar de percebre almenys entre 1734 i 1739. Castellví, com molts d'altres, no va tenir un exili gens planer i va passar grans penúries econòmiques. A més, va ser obligat a traslladar-se, amb bona part del col·lectiu d'exiliats catalans de condició pobre, al Banat de Temesvar, per tal de fundar-hi la Nova Barcelona. Hi consta en una llista de pensionistes de 1737, amb una pensió de 90 florins. Aquesta experiència li va resultar altament traumàtica, i no en fa cap descripció extensa en la seva obra. En referir-se als supervivents els qualifica de "*reliquia de los que su mala suerte condenó al Banato de Themisbar*".

Va retornar viu a Viena, i va fer estades a Gratz (1740-41), Gènova i Roma. El 1742 s'adreçà directament a l'emperadriu vídua, per obtenir el seu ajut per poder enllestir les *Narraciones*. Les gestions amb Elisabet Cristina varen tenir un efecte immediat: el 1745 cobrava una paga de 90 florins que posteriorment li fou augmentada. Castellví va destinar aquestes quantitats a la confecció de l'obra de la seva vida, en la qual l'ajudaven tres escriptors.

Malauradament no va tenir la satisfacció, més que merescuda, de veure impresa la seva gegantina obra. Va morir a Viena el 15 de setembre de 1757, als 75 anys.

Amb les *Narraciones Históricas desde el año 1700 hasta el año 1725...*, Castellví és convertit en la memòria viva de la guerra. Les va escriure en castellà, perquè ho féu des de Viena i anaven adreçades al gran públic.

L'obra, és una de les fonts més importants, més ben documentada i que ofereix la informació més àmplia sobre els esdeveniments de la Guerra de Successió. A més, és un text indispensable i de referència per a conèixer i entendre un dels moments més decisius d'aquells anys tan crucials de la història de Catalunya. Alhora que, des d'una òptica eminentment austriacista, però no faltada d'objectivitat ni d'equanimitat, constitueix un testimoni viu i directe dels esdeveniments de la guerra i del clima repressiu dels anys posteriors; així com per a la compressió de l'exili i, malgrat el títol, inclou nombroses informacions fins a la fi de la dècada de 1740, moltes de les quals utilitzen documentació de primera mà.

Metodològicament, és ben nodrida de les vivències directes del seu autor; inclou el testimoni d'altres personatges que va conèixer (fa història oral); va intercanviar una copiosa correspondència, fins i tot amb les persones que seguien a l'interior de Catalunya; també feu ús de cròniques i memòries; va accedir a la immensa majoria d'arxius privats i públics de l'exili i va tenir una gran preocupació per emprar bibliografia (catalana, espanyola, francesa i italiana).

Les *Narraciones* són un autèntic tresor, escrites des de la catalanitat, amb una immersió i implicació absoluta en l'època i amb la recopilació de tot el publicat fins aleshores. Sense l'obra de Castellví la història de Catalunya seria diferent. És un historiador que volia deixar constància de tot allò que va viure i de la mateixa història de la nació mil·lenària, la qual, en un sentit polític, havia desaparegut ("*el fin de la Nación Catalana*").

Qui va posar-la a l'abast dels estudiosos va ser la Fundació Francisco Elías de Tejada y Erasmo Pèrcopolo, de Madrid, la qual ha anat a cura de Josep M. Mundet i Gifré i José M. Alsina Roca, que han fet un treball del tot rigorós. S'ha editat en quatre volums, publicats entre 1997 i 2002.

Com un complement a la figura del nostre biografat, i a partir d'aquest posicionament austriacista, en les seves *Narraciones*, Castellví hi remarca una visió que és de plena actualitat política. Amb una clara voluntat instructiva, se'ns mostra totalment partidari del caràcter plurinacional d'Espanya, tot atorgant a aquest concepte un sentit fonamentalment geogràfic i genuïnament constitucionalista (amb una concepció plural de la monarquia d'Espanya: el de la monarquia composta). Altrament insisteix en l'entitat política de la Corona d'Aragó i en la unitat lingüística de Catalunya, València i les Illes, malgrat la diversitat dels seus com-

ponents. Amb la pregunta *Què es Espanya?*, ens parla dels regnes que componen “*el continente de la España*”, a fi de deixar constància sobre la seva diversitat territorial, cultural, lingüística i política. I ens respon: “*eran estas naciones de la España distintas en leyes, costumbres, trajes e idiomas*”.

I, més endavant ens diu: “*Aragón, Cathaluña, Valencia, Mallorca, Menorca y Ivissa (...) juntos no necesitan de mendigar a ningún otro estado y reino quanto es necesario a la vida humana, y puede de muchos efectos hazer extracciones, en particular de vinos, trigos, sedas, azeytes y otras muchas*”.

Considerant que, en data 28 d'agost de 2018, els Serveis Tècnics municipals han emès el seu informe tècnic, del tenor literal següent:

Informe

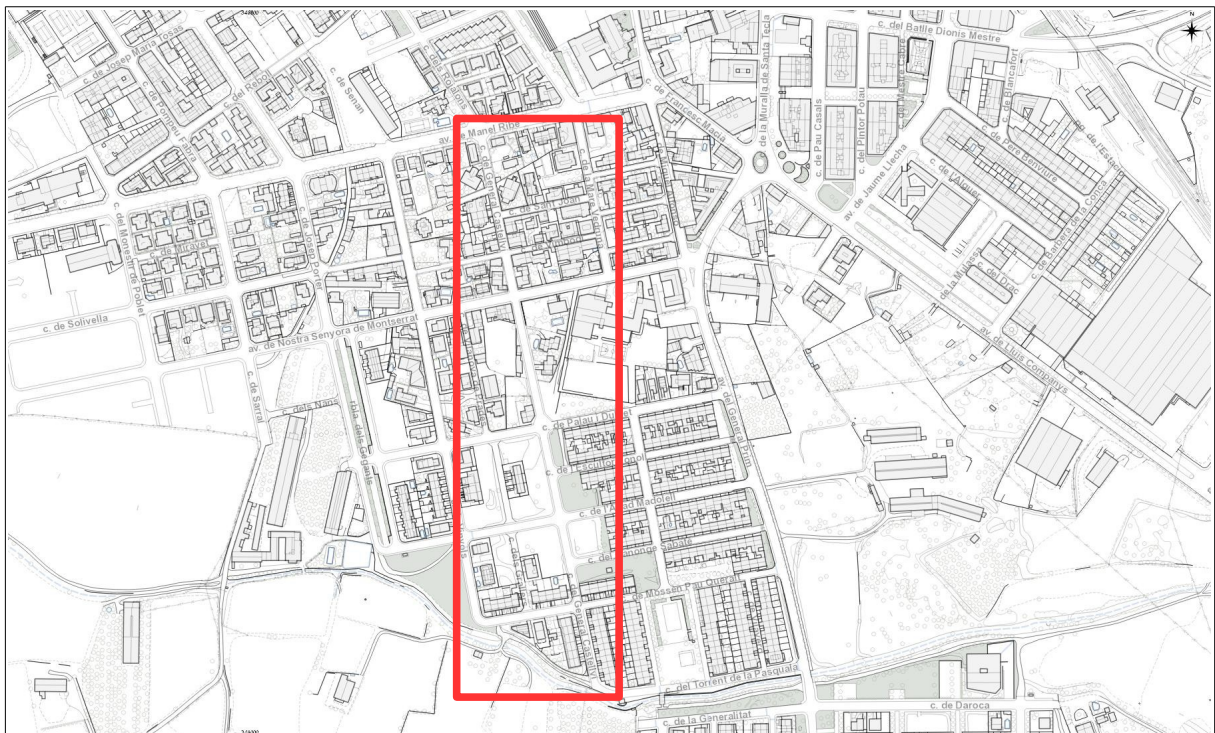
Segons l'anàlisi realitzat de la cartografia vigent proporcionada per l'Institut Cartogràfic i Geològic de Catalunya a escala 1/1.000 (ICGC), i el propi nomenclàtor vigent de l'Ajuntament de Montblanc, el «*Carrer del General Castellví*» es troba fora del recinte emmurallat de la vila de Montblanc, situat al Sud de la Vila en zona d'eixample urbà, ciutat jardí i cases en filera.

El citat carrer té un sentit Nord-oest a Sud-est i es troba delimitat entre l'Avinguda de Manel Ribé al Nord i el carrer del Torrent de la Pasquala al seu últim revolt al Sud. El carrer, segons nomenclàtor municipal vigent, compta amb els números de policia compresos entre l'1 (cantonada de l'Avinguda de Manel Ribé), i el número 58 al final del carrer.

La tipologia del «*carrer del General Castellví*» és de via pública, amb voreres de panot d'entre 1 i 1,80 metres a banda i banda del carrer, vorals per a delimitar la zona de vianants i paviment d'asfalt per a la circulació de vehicles. El carrer té una longitud total de 533 metres i una amplada entre façanes de 10,50 metres, fet que fa d'ell una de les principals artèries de comunicació de la vila. Compta amb dotació d'enllumenat públic, però sense cap més mobiliari urbà destacat.

El «*carrer del General Castellví*» es troba travessat de forma perpendicular pel carrer de Vimbodí, l'Avinguda de la Mare de Déu de Montserrat, el carrer de Palau i Dulcet, el carrer de l'Abat Madolell i el carrer de Mossèn Pau i Queralt, donant-li morfològicament l'aspecte típic de trama urbana ortogonal o d'eixample urbà.

Les coordenades ETRS89/UTM31 Nord de l'inici del carrer són X: 346 220,6 i Y 4 581 842,9.

Plànol ICGC any 2018”.

Considerant que, en data 29 d'agost de 2018, la Secretaria de l'Ajuntament de Montblanc ha emès el seu informe jurídic, en els termes que consten a l'expedient.

De conformitat amb els articles 189 a 191 del Reial decret 2568/1986, de 28 de novembre, pel qual s'aprova el Reglament d'organització, funcionament i règim jurídic de les entitats locals; i el Reglament Municipal d'Honors i Distincions (BOP de Tarragona núm. 194, de 24 d'agost de 1994); l'Alcaldia proposa al Ple, el següent:

ACORD

Primer.- Designar la via pública detallada als antecedents d'aquest acord amb el nom de CARRER DE FRANCESC DE CASTELLVÍ I OBANDO, com a distintiu honorífic de l'Ajuntament de Montblanc.

Segon.- Inscriure a la persona guardonada en el Llibre d'Honor de distincions i nomenaments de l'Ajuntament de Montblanc.

Tercer.- Notificar la present resolució a les persones i finques interessades, a l'Institut Nacional d'Estadística, a l'Institut d'Estadística de Catalunya, a la Direcció General del Cadastre i al servei de Correus.

Votació: sotmès a votació el dictamen és aprovat pels assistents que constitueixen la unanimitat dels membres del Ple, de conformitat amb el següent detall:

Vots a favor GM Agrupament Catalanista de Montblanc: 8 (Il·lm. Sr. Josep Andreu Domingo, Sr. Francesc Benet Ribé, Sra. Silvia Lafebre Roig, Sr. Oriol Pallissó Balanyà, Sra. Marta Civit Bulló, Sr. Jordi Albalat Gaó, Sr. Joan Casellas Carbó i Sra. Ariadna Ferrer Cervelló).

GM Candidatura d'Unitat Popular: 2 (Sra. Laura Aluja Masalles i Sr. Roger Sosa Vallverdú).

GM Partit Demòcrata: 2 (Sr. Francesc Xavier Viñas Sans i Sr. Marc Vinya Miralles).

GM FIC Montblanc: 1 (Sr. Antoni Gutiérrez Torregrossa).

2. S355/2018.- Aprovació, si escau, de la designació d'una via pública amb el nom de Carrer de Josepa Abellà i Pallàs, com a distintiu honorífic de l'Ajuntament de Montblanc.

DICTAMEN

Considerant que, en data 23 d'agost de 2018, l'Alcaldia de l'Ajuntament de Montblanc va adoptar el Decret d'Alcaldia número 314/2018, mitjançant el qual s'acorda iniciar el procediment d'atorgament de distincions honorífiques, entre d'altres, a la senyora Josepa Abellà i Pallàs, en la modalitat de denominació d'una via pública, incorporant al procediment l'Informe del Director de l'Arxiu Comarcal de la Conca de Barberà, per a l'Ajuntament de Montblanc per a la denominació d'un carrer amb el nom de Josepa Abellà i Pallàs, de 18 de juliol de 2018, del tenor literal següent:

“Josepa Abellà i Pallàs era coneguda com al Pepa de cal Ribetes, va néixer l'any de la Setmana Tràgica, concretament el 21 de març de 1909, i va viure en el si d'una família pagesa de Montblanc, al carrer Pere Deguí, núm. 3. De ben joveneta va rebre una forta influència del seu germà Joan, un dirigent del Bloc Obrer Camperol i posteriorment, fundador del PSUC; que va treballar com a comptable a ca l'Iu Farré. Aquesta influència, la portà, amb només 23 anys, a dirigir la gran vaga de la fàbrica del senyor Cardús. Arran de la vaga ingressà a la UGT.

Posteriorment, el febrer de 1936, fou una capdavantera en clamar pels carrers en favor de la llibertat dels presos; alhora que el juliol del mateix any s'incorporava a les JSUC de Montblanc, de la qual en fou presidenta.

Segons Andreu Mayayo, tot referint-se a Josepa Abellà, en el seu treball, *La Conca de Barberà 1890-1939: de la crisi agrària a la Guerra Civil* (p. 337) diu, i citem literalment: “La manca d'homes, tots eren al front, la portà a l'Ajuntament el 1937, en representació del PSUC”. Si aquesta asseveració fos certa, hauria estat la primera dona regidora a de la Casa de la Vila montblanquina en el transcurs de la seva llarga història. Però, una vegada efectuades les comprovacions pertinents en la documentació municipal, i

en concret en les actes del Ple, corresponents a 1937 (almenys fins al 7 de juny de 1937, quan s'interrompen fins al 1939), hem pogut constatar i verificar que el 21 d'octubre de 1936 pren possessió un nou Ajuntament sota la presidència de Jaume Foguet i March. En aquesta acta, entre altres regidors, s'esmenten com a elegits: "Pel Partit Socialista Unificat de Catalunya, Ramon Gaia i Jover, Joan Abellà i Pallàs i Josep Gai i Escoter" (f. 18v.). Per tant, Josepa Abellà no va ser regidora, sinó que qui ho va ser va ser realment fou el seu germà, Joan.

Com hem apuntat, Josepa Abellà va destacar com a dirigent i activista en la vaga que va tenir lloc a la fàbrica tèxtil de cal Cardús l'any 1932. Hem de tenir en compte que en la societat d'aquell temps, i lògicament també en la montblanquina, existia una clara divisió del treball. Generalitzant, els homes, majoritàriament feien de pagès, les dones casades s'ocupaven de la casa i de fer créixer els fills i les donzelles anaven a la fàbrica, principalment a les fàbriques tèxtils. Amb el sou que cobraven ajudaven a tirar endavant les fràgils economies domèstiques pageses; alhora que aportaven uns diners en metàl·lic, potser els únics, per tal de poder adquirir determinats productes del mercat. Per tant, doncs, és molt lògic que sobresurti aquest protagonisme femení en la producció fabril i en els conflictes laborals que es poguessin produir, un dels quals el va encapçalar la nostra protagonista Josepa Abellà.

Seguidament, i a manera de complement, vegem com va anar la vaga de cal Cardús segons la crònica dels fets que es va publicar a la premsa local i comarcal (*Aires de la Conca*, núm. 184, de 22 d'octubre de 1932, p. 6). És com segueix:

La vaga de la fàbrica de cal Cardús va començar el dia 15 d'agost de 1932. Fou convocada perquè el Sindicat d'Oficis Varis, junt amb la intervenció decisiva del sindicalista Ramon Porté, demanà un augment de jornal de 85 cèntims diaris per operària, sense, sense distinció de treball i que la borsa de treball fous controlada pel Sindicat.

El patró, el Sr. Cardús, inicialment acceptà de parlar i tractar de l'augment de sou, però refusà el control i la borsa. Però, com és lògic, a les treballadores el que realment els importava era l'augment de sou; fins al punt que del control de la borsa, algunes ni tan sols n'havien sentit parlar.

Una vegada començada la vaga, el Sindicat feu vigilar la fàbrica per les operàries, per tal que no hi entrés ningú a treballar ni en sortís cap mercaderia. Un camió que hi va anar l'endemà a recollir la feina feta abans de la vaga i ja pagada, fou amenaçat d'ésser cremat i, davant els fets, es retirà per evitar mals majors.

L'Alcaldia no notificà la vaga al Governador Civil. Quan aquest se n'assabentà, envià a la vila un Delegat del Treball per si podia intervenir en el conflicte arranjar. Però, per dues vegades el Comitè de vaga es negà a comparèixer a Casa de la Vila. El tercer cop hi acudí i una operària del Comitè, la qual exigí al Delegat el corresponent credencial, el qual els hi mostrà; però, aleshores, els representants del Sindicat feren patent que no volien saber res amb el Delegat ni amb ningú més que no fos el patró; és a dir, el Sr. Cardús. No obstant això, acte seguit, el Delegat es personà a la fàbrica per tal d'inspeccionar-la. Aquest trobà que tot estava correcte, segons llei.

Paral·lelament, i davant la inoperància de l'Alcaldia, les operàries continuaren amb la vigilància i el control efectiu de la fàbrica. En tot moment mostraren actituds i paraules agressives envers el patró i també en contra dels treballadors que estaven albergats a cal Cardús.

Posteriorment, es personà a la Vila un Comissari de Policia per tal de notificar a l'Alcaldia que portava una ordre del Governador Civil perquè notifiqués al patró que s'havia d'entrevistar amb el Comissari. Però, per una sèrie de vicissituds, aquesta trobada no es portà a terme.

Finalment es produí la tan esperada reunió conjunta. Hi assistiren el Sr. Cardús i tres homes i tres dones per part del Sindicat. Aquests últims renovaren les seves peticions, afegint-hi el rescabament de les setmanes de vaga. El patró contestà que acceptava l'augment de sou; però no la resta de punts, atès que ell no havia motivat la vaga. Davant la negativa de la patronal els representants del Sindicat es retiraren de la reunió, tot fent constar que no assistirien a cap més convocatòria a la Casa de la Vila, ja que els problemes s'havien de solucionar entre el Sindicat i el patró.

Enfront de la situació creada, el Sr. Cardús obrí una llista de treball per tal que les operàries que ho desitgessin poguessin acudir a la feina. Se n'hi apuntaren 7 o 8, sota l'atenta protecció de la Guàrdia Civil.

No obstant això, inicialment no es presentà ningú a treballar. L'endemà n'hi anaren tres, tot confiant amb la garantia de la Guàrdia Civil. Però els representants de la Benemèrita ja no hi eren presents, ja que l'alcaldia havia fet mans i mànigues perquè la força armada es retirés, fent-se responsable ella mateixa del manteniment de l'ordre públic. Aleshores la cridòria fou terrible contra les qui volien treballar i els mots més abjectes es prodigaren igualment contra el patró i els encarregats de la fàbrica.

Davant de la situació creada el Governador Civil intervingué novament. Va cridar a Tarragona a les dues parts per tal d'arribar a un pacte definitiu. Finalment, d'aquesta entrevista en sortí l'acord següent: augment de jornal del 22 i mig per cent sobre el sou de cada operària; el reconeixement del dret d'associació atenent a la llei vigent; abonament d'una setmana de vacances (la següent a la de l'acord) i compromís de no prendre cap represàlia. Finalment, a proposta del patró, és feu constar expressament que el Contramestre i el seu ajudant plegarien de la fàbrica per la seva pròpia voluntat; però que en cap cas eren despatxats.

A resultes d'aquest acord s'obrí novament la fàbrica. Però, solament entrà a treballar-hi una noia (una de les 7 o 8 que ja ho havien fet durant la vaga) i la resta recomençaren novament la vaga.

Els següents dies, i a partir de diverses reunions a la Casa de la Vila, s'acordà el retorn al treball. Per tant, la fàbrica engegà de nou i les operàries treballaren tres dies a la setmana fent tornos successius. La vaga havia durat 11 setmanes i tres dies.

Per altra banda, la mateixa Josepa Abellà, en el seu moment, també va oferir el seu testimoni oral de la vaga:

"Onze setmanes i tres dies, aviat és diu! Cada dia passejant-nos amunt i avall de la fàbrica fes fred o calor, plugués o bufés la marinada; a l'hora de sopar, a escoltar els consells de mon germà, orgullós de la lluita que portàvem; de nit reunions al Sindicat per animar-nos a tirar endavant.

Mai oblidaré aquelles setmanes de vaga que m'ho van ensenyar gairebé tot, que em van obrir els ulls al món de la injustícia i de la lluita.

No he parlat de la solidaritat que vàrem tenir de la resta dels treballadors, i va ser molta, en particular dels companys sindicalistes, però també cal que sobre aquest punt parlem clar i sense pèls a la llengua. El Porté es va portar com un home, molt bé com sempre, passà al davant de totes, realitzà les gestions que calgueren, ens aconsellava amb aquella veu que et guanyava el cor des del primer mot... però, el Porté era el Porté, i alguns que l'envoltaven no tenien uns sentiments tan altruistes com ell".

Considerant que, en data 28 d'agost de 2018, els Serveis Tècnics municipals han emès el seu informe tècnic, del tenor literal següent:

"Informe

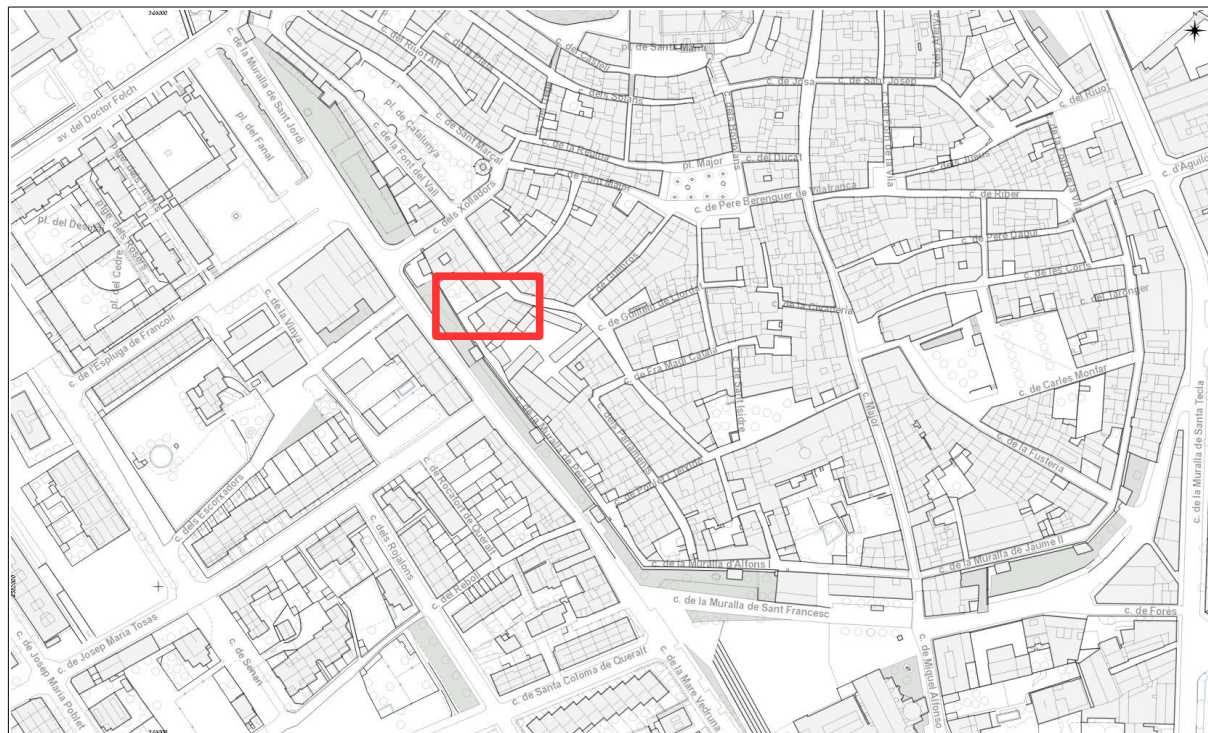
Segons l'anàlisi realitzat de la cartografia vigent proporcionada per l'Institut Cartogràfic i Geològic de Catalunya a escala 1/1.000 (ICGC), i el propi nomenclàtor vigent de l'Ajuntament de Montblanc, el «*Carrer de la Muralla de Pere III*» es troba dins del recinte emmurallat de la vila de Montblanc, a la cara interna de l'oest de la muralla, en un tram comprès entre el Portal de Sant Jordi i el pati de l'anomenada Casa de Cal Cardús.

El citat carrer té un sentit Nord a Sud-est i es troba delimitat entre el carrer de la Font del Vall al Nord i el carrer de Poblet i Teixidó al Sud-est. El carrer, segons nomenclàtor municipal vigent, compta amb els números de policia compresos entre l'1 (cantonada de carrer Font del Vall), i el número 25A (cantonada amb el carrer de Poblet i Teixidó).

La tipologia del «*carrer de Muralla de Pere III*» és de via pública a un sol nivell, amb voreres de 50 cm marcades per còdols de riu sense voral i paviment de formigó per a la circulació de vehicles. El carrer té una longitud total de 137 metres, amb dotació d'enllumenat públic, però sense mobiliari urbà destacat degut a la seva amplada discontinua entre els 4 i els 1,80 metres.

El tram proposat per al seu canvi de nom està a l'inici del carrer, comprès entre el carrer de la Font del Vall i el seu primer revolt, amb una longitud de 23 metres i amb els números de policia 1A a 5.

Les coordenades ETRS89/UTM31 Nord de l'inici del carrer són X: 346 164,4 i Y 4 582 142,1.

Plànol ICGC any 2018".

Considerant que, en data 29 d'agost de 2018, la Secretaria de l'Ajuntament de Montblanc ha emès el seu informe jurídic, en els termes que consten a l'expedient.

De conformitat amb els articles 189 a 191 del Reial decret 2568/1986, de 28 de novembre, pel qual s'aprova el Reglament d'organització, funcionament i règim jurídic de les entitats locals; i el Reglament Municipal d'Honors i Distincions (BOP de Tarragona núm. 194, de 24 d'agost de 1994); l'Alcaldia proposa al Ple, el següent:

ACORD

Primer.- Designar la via pública detallada als antecedents d'aquest acord amb el nom de CARRER DE JOSEPA ABELLÀ I PALLÀS, com a distintiu honorífic de l'Ajuntament de Montblanc.

Segon.- Inscriure a la persona guardonada en el Llibre d'Honor de distincions i nomenaments de l'Ajuntament de Montblanc.

Tercer.- Notificar la present resolució a les persones i finques interessades, a l'Institut Nacional d'Estadística, a l'Institut d'Estadística de Catalunya, a la Direcció General del Cadastre i al servei de Correus.

Votació: sotmès a votació el dictamen és aprovat pels assistents que constitueixen la unanimitat dels membres del Ple, de conformitat amb el següent detall:

Vots a favor GM Agrupament Catalanista de Montblanc: 8 (l-lm. Sr. Josep Andreu Domingo, Sr. Francesc Benet Ribé, Sra. Silvia Lafebre Roig, Sr. Oriol Pallissó Balanyà, Sra. Marta Civit Bulló, Sr. Jordi Albalat Gaó, Sr. Joan Casellas Carbó i Sra. Ariadna Ferrer Cervelló).

GM Candidatura d'Unitat Popular: 2 (Sra. Laura Aluja Masalles i Sr. Roger Sosa Vallverdú).

GM Partit Demòcrata: 2 (Sr. Francesc Xavier Viñas Sans i Sr. Marc Vinya Miralles).

GM FIC Montblanc: 1 (Sr. Antoni Gutiérrez Torregrossa).

3. S355/2018.- Aprovació, si escau, de la designació d'una via pública amb el nom de Carrer de Neus Català, com a distintiu honorífic de l'Ajuntament de Montblanc.

DICTAMEN

Considerant que, en data 23 d'agost de 2018, l'Alcaldia de l'Ajuntament de Montblanc va adoptar el Decret d'Alcaldia número 314/2018, mitjançant el qual s'acorda iniciar el procediment d'atorgament de distincions honorífiques, entre d'altres, a la senyora Neus Català, en la modalitat de denominació d'una via pública, incorporant al procediment l'Informe del Director de l'Arxiu Comarcal de la Conca de Barberà, per a l'Ajuntament de Montblanc per a la denominació d'un carrer amb el nom de Neus Català, de 18 de juliol de 2018, del tenor literal següent:

"Neus Català va néixer el 6 d'octubre del 1915 als Guiamets, un petit poble de la comarca del Priorat. Filla de camperols, va compartir amb el seu pare la seva passió pel teatre i el cant. De jove, la Neus va ajudar als seus pares en el treball del camp fins al començament de la Guerra Civil; alhora que, moguda pel seu tarannà social, va organitzar les Joventuts Socialistes Unificades de Catalunya al seu poble natal. A l'edat de 15 anys ja va organitzar una vaga primerenca.

En els inicis de la Guerra Civil es va traslladar a Barcelona per tal d'estudiar-hi infermeria, on es va diplomar el 1937. Després d'haver treballat en un hospital la van enviar com a cap sanitària a una colònia de nens a Premià de Dalt, concretament a "Les Acàcies" (o colònia "Negrín"). Allí va seguir formant part de les Joventuts del PSUC (JSUC).

Com molts altres exiliats catalans, el 8 de febrer de 1939, passà la frontera, junt amb 180 nens de la colònia, tots els quals foren instal·lats en el castell de Caussade a la Dordonya. Neus Català els acompanyà en tot moment, es preocupà perquè trobessin a la seva pròpia família o a una adoptiva. Posteriorment, al llarg del mateix 1939 va viure Carsac (també a la Dordonya); aquesta vegada, però, junt amb els seus pares, germà i cunyada que van fugir de l'Espanya de la immediata postguerra.

Atès el seu esperit altruista i d'esquerres, no trigà en entrar a formar part de la Resistència francesa, on hi desenvolupà una extensa activitat. El 29 de desembre de 1942 va contraure matrimoni amb Albert Roger, un anarquista occità que havia conegut a la Resistència. La seva residència, durant llargs períodes, va servir de refugi per als resistents del maqui FTP de Turnac (espanyols, estrangers i francesos), atès que ella estava fortament compromesa en les files del FTP de Dordonya com a enllaç en la recepció i transmissió de missatges, armes i documentació.

Malauradament, la casa va ser descoberta ("cremada") i, després de ser denunciada per un apotecari de Sarlat, va ser detinguda el 12 de novembre de 1943, començant un llarg calvari. Després de passar per la presó de Llemotges, on fou torturada sense delatar mai a cap company, un parell de mesos més tard, concretament el 31 de gener de 1944, va ser deportada.

Uns dies més tard, el 3 de febrer, va arribar al camp de concentració de Ravensbrück, on fou inscrita a les llistes d'entrada al camp com a "Roger/Catala", amb data de naixement "06/10/1915", amb la matrícula de deportada "núm. 27.534" i de nacionalitat "Spanierin" (espanyola).

El mes de març 1944 fou traslladada a Holleischen (en els Sudets txecs), en un "Kommando" que depenia del camp d'extermini de Flossenbürg. Allí, junt amb altres companyes, va formar part de l'anomenat *comando de les gandules*, un grup de dones que boicotejava la fabricació de les armes que s'elaboraven a Holleischen, una fàbrica que depenia del camp central de Flossenbürg. Aquest fet els va permetre continuar la resistència contra el nazisme.

Val a dir que les supervivents d'aquest "kommando" han explicat al món, amb orgull, l'èxit de les seves accions de sabotatge, les quals van permetre obstaculitzar les línies de muntatge. En conjunt, aquest grup de dones, forçades a treballar en aquella fàbrica, aconseguiren inutilitzar uns 10 milions de bales i espatllaren nombroses màquines de fabricació d'armament.

Després d'aquest llarg captiveri en els camps de la mort, el 5 de maig de 1945, fou alliberada pels partisans polonesos i, des d'aquell moment, es va prometre a si mateixa no oblidar l'horror i la barbàrie nazi. Va retornar a França, primer en camió, i després en tren. Una vegada arribada a l'Estat francès, com molts d'altres, en uns primers moments, va ser incapaç de comunicar a la seva família els sentiments i l'horror que havia viscut en els camps d'extermini nazi. A més, hem de tenir en compte, que el seu espòs, l'Albert, va morir d'esgotament en el camp de Bergen Belsen, justament el dia que era previst el seu retorn a França.

En la immediata postguerra es va instal·lar a Tolosa de Llenguadoc fins a 1947. El mateix 1947, en una casa de repòs a Pau, va trobar un segon company. Però, aquesta relativa tranquil·litat es veuria ràpidament truncada. El 1948 l'organització del PSUC va reclamar la seva presència a París per tal que continués amb les activitats polítiques i com a responsable de la UDC (Unió de Dones de Catalunya). A més, la també activista Irene Falcón, aleshores secretària de Dolores Ibárruri, li va confiar la direcció del periòdic de la UMAE (Unió de Dones Antifeixistes Espanyoles), per tal que prosseguís en la lluita clandestina contra el franquisme.

En la dècada de 1950 van néixer els seus dos fills: la Margarita (el 1952) i el Lluís (el 1955). En iniciar-se el següent decenni, el de la dècada de 1960, canvià de nou de residència, tot instal·lant-se a Sarcelles, prop de París, on va participar en la creació del "Comitè per a Espanya", desenvolupant igualment altres activitats en la "Lliga dels Drets Humans"; alhora que continuà treballant i fent campanya de proselitisme pel PSUC. Al mateix temps, en la clínica on exercia d'infermera, organitzà un sindicat, feu classes de francès a emigrants espanyols i desenvolupà una extensa activitat solidària.

La Neus Català, en tot moment, va voler esdevenir un viu testimoni de la resistència i de la deportació, per tal d'explicar al món la barbàrie nazi. Per tant, al llarg de la seva vida, primer a França i després a Catalunya, com a supervivent dels camps de concentració, es va prodigar en xerrades-col·loquis en universitats, instituts, escoles, premsa periòdica, ràdios, televisions,... o en qualsevol altre lloc o mitjà que la demanessin per tal de fer patent els efectes totalment negatius i destructius de l'holocaust que ella havia viscut en les seves pròpies carns.

Per tant, en representació de les deportades espanyoles, va participar en totes les reunions del Comitè Internacional de Ravensbrück. A més, va aconseguir, sense cap recolzament oficial de l'Estat espanyol, i després de més de trenta anys de lluita personal, una cel·la en el camp d'extermini, en record de les espanyoles deportades; alhora que va recórrer tota França per tal de reunir testimoniatges de dones espanyoles resistents i deportades.

Com molts altres exiliats, després de la mort de Franco, va tornar a Catalunya, i continuà la seva militància en el PSUC, junt amb el seu company; alhora que intervenia decididament en tota la tasca de divulgació i de record de la barbàrie nazi. Així, el 14 de juny de 2005, amb l'ajuda de l'associació "Dones Catalanes" va crear "Amical Ravensbrück", del qual n'és presidenta.

Després d'un llarg treball d'entrevistes, recopilatori i d'esforç personal, el 1984 es publicava la primera edició del seu llibre ***De la resistència i la deportació, 50 testimoniatges de dones espanyoles***, el qual ja porta diverses edicions. L'última és en espanyol, del 2015, l'any del seu centenari, i fou editada pel Memorial Democràtic. Una versió d'aquesta obra, el 1994, era publicada en una primera edició en francès per l'editorial Tiresias i, en alemany per Tranvia, radicada a Berlín, amb el títol *Ravensbrück ging meine Jugend zuende*.

Val a dir que aquesta obra, *De la Resistència i la deportació* constitueix un treball cabdal per conèixer l'holocaust i els seus prolegòmens i, malgrat el pas dels anys, segueix essent un dels documents més complets, amb una excel·lent informació, sobre les vides de les catalanes i de les espanyoles que suportaren el pes de les presons nazis i dels camps de concentració i d'extermini.

En els últims anys de la seva vida, la Neus Català, ha tingut un reconeixement molt clar pel seu testimoniatge per part de la societat civil catalana i institucional. Entre altres mereixements, destaquem que:

- Com a militant del PCC, d'EUA i després de Comunistes de Catalunya, és sòcia d'honor de la fundació Pere Ardiaca, a més d'una de les seves fundadores.
- El 2005 la Generalitat de Catalunya la va guardonar amb la Creu de Sant Jordi.
- L'any següent, per votació popular, fou escollida com a "Catalana de l'Any 2006" per la seva tasca de defensa de la memòria de les més de 92.000 dones que van morir en Ravensbrück.
- El 2006 també va rebre el Premi l'Alternativa, que lliura Esquerra Unida i Alternativa.
- Als 99 anys d'edat, el 29 d'octubre del 2014 li fou lliurada la medalla d' Or al Mèrit Cívic per part de l'Ajuntament de Barcelona, en reconeixement a la seva tasca de preservació de la memòria històrica, la lluita antifeixista i la defensa dels drets de les dones.

Catalunya dedicà el 2015 a Neus Català que, amb cent anys, és l'última persona de l'estat que va sobreviure al camp d'extermini de Ravensbrück.

- El tret de sortida de l'Any Neus Català fou l'1 d'abril de 2015, després de rebre el 9 de març la Medalla d'Or de la Generalitat de Catalunya, "per la seva lluita per la justícia i per les llibertats democràtiques, la memòria dels deportats i deportades en els camps d'extermini nazi, i la defensa dels drets humans".
- I, finalment, el dia 6 d'octubre de 2015, amb motiu del 70è aniversari de l'alliberament dels camps nazis, tot coincidint amb el centenari del seu naixement, i com a cloenda de les diferents activitats realitzades al llarg de l'any, el Memorial Democràtic organitzà un merescut homenatge a la Neus Català i a les deportades als camps nazis. Amb aquesta commemoració es va retre un reconeixement per extensió a totes les persones que van patir les conseqüències de la guerra, la dictadura franquista i l'internament en camps de presoners i d'extermini. "Neus Català és una dona forta i solidària, una lluitadora antifeixista, una supervivent dels camps d'extermini nazis i un referent i un testimoni de totes les dones que van lluitar en la Guerra Civil i en la Segona Guerra mundial", va destacar la consellera de Benestar Social i Família, [Neus Munté](#), en l'acte de presentació.

El [seu fons personal](#) es troba dipositat al [CRAI Biblioteca del Pavelló de la República](#) de la Universitat de Barcelona. Consta de documents sobre la Guerra Civil, l'Alemanya nazi, la II Guerra Mundial a Polònia i França, documents sobre dones espanyoles i catalanes a la resistència, i també sobre els camps de concentració.

Neus Català té una certa relació amb Montblanc, ja que va venir a la vila, concretament al Museu, per tal de pronunciar-hi una conferència, tenia un amic montblanquí a qui l'havia visitat en alguna ocasió (malgrat que ara ja no es recorda del seu nom) i, sobretot, perquè la també montblanquina Carme Martí novel·là, amb molt d'èxit, la seva tràgica vida amb l'obra **Un cel de plom**, editada per primera vegada el 2012".

Considerant que, en data 28 d'agost de 2018, els Serveis Tècnics municipals han emès el seu informe tècnic, del tenor literal següent:

"Informe

Segons l'anàlisi realitzat de la cartografia vigent proporcionada per l'Institut Cartogràfic i Geològic de Catalunya a escala 1/1.000 (ICGC), i el propi nomenclàtor vigent de l'Ajuntament de Montblanc, el «*Passatge de Jesús Hernández Martín*» es troba ubicat a l'est de la vila de Montblanc, fora del recinte emmurallat i en zona d'exemple urbana.

El citat carrer té un sentit est-oest i es troba delimitat entre el carrer del Mestre Cabré a l'est i el carrer de la Muralla de Santa Tecla a l'Oest. El carrer, segons nomenclàtor municipal vigent, sols té un número de policia al l'únic portal existent situat al seu inici fent cantonada amb carrer del Mestre Cabré.

La tipologia del «*Passatge de Jesús Hernández Martín*» és de vianants, format per 3 placetes de formigó arbrera i dotada de mobiliari urbà (bancs, papereres i enllumenat) que es veuen travessades de Sud a Nord pel carrer del Pintor Potau i pel carrer de Pau Casals, donant-li un cert aspecte morfològic discontinu. La seva longitud és de 115 metres i

Vallverdú).

GM Partit Demòcrata: 2 (Sr. Francesc Xavier Viñas Sans i Sr. Marc Vinya Miralles).

GM FIC Montblanc: 1 (Sr. Antoni Gutiérrez Torregrossa).

4. S355/2018.- Aprovació, si escau, de la designació d'una via pública amb el nom de Plaça de l'1 d'Octubre, com a distintiu honorífic de l'Ajuntament de Montblanc.

DICTAMEN

Considerant que, en data 23 d'agost de 2018, l'Alcaldia de l'Ajuntament de Montblanc va adoptar el Decret d'Alcaldia número 314/2018, mitjançant el qual s'acorda iniciar el procediment d'atorgament de distincions honorífiques, entre d'altres, a l'1 d'octubre, en la modalitat de denominació d'una via pública, incorporant al procediment l'Informe del Director de l'Arxiu Comarcal de la Conca de Barberà, per a l'Ajuntament de Montblanc per a la denominació d'una plaça amb el nom d'1 d'octubre, de 18 de juliol de 2018, del tenor literal següent:

“El Referèndum d'Autodeterminació de Catalunya (conegut pel [numerònim 1-O](#)) va ser un plebiscit vinculant que es va celebrar el dia [1 d'octubre de 2017](#).

Va ser convocat i organitzat pel [Govern de Catalunya](#) format després de les eleccions al Parlament de Catalunya del 27 de setembre de 2015. Unes [eleccions](#) en les quals les formacions polítiques partidàries del referèndum van obtenir la majoria en la cambra catalana. Malauradament, el [Govern d'Espanya](#) del Partit Popular, juntament amb els partits mal anomenats constitucionalistes (PSOE i C's), s'hi oposà frontalment, fent-se seva una interpretació restrictiva de les lleis i de la [Constitució](#) espanyola. El resultat fou que la seva convocatòria va ser oficialment suspesa pel [Tribunal Constitucional d'Espanya](#) l'endemà mateix de la seva aprovació. No obstant això, i atenent el mandat popular, el Govern català continuà en les tasques d'organitzatives, basant-se en la [Llei del referèndum d'autodeterminació de Catalunya](#), aprovada el 6 de setembre de 2017. Aquest fet provocà que el referèndum s'hagués de convocar enmig d'un xoc de legalitats vigents.

Així doncs, el dia 1 d'octubre de 2017 tingué lloc la votació. Davant la possibilitat que els Mossos d'Esquadra o les forces de seguretat de l'Estat intervinguessin en el tancament de molts col·legis electorals, des de la nit del divendres 29 de setembre fins a la obertura dels col·legis el diumenge dia 1 d'octubre, molts veïns, AMPA's i els Comitès de Defensa del Referèndum (CDR) varen organitzar-hi activitats de forma espontània per tal d'impedir-ne el seu precintat. No obstant això, els Mossos d'Esquadra, seguint les ordres de la Fiscalia i dels tribunals tancaren 227 col·legis, amb la intenció d'impossibilitar el dret a vot de milers de ciutadans. Un clar exemple d'aquesta ocupació ciutadana i totalment pacífica el vàrem tenir en el col·legi electoral de Montblanc, on molts montblanquins i montblanquines hi foren presents, fins al punt que a la matinada de la diada electoral i en les primeres hores de la votació hi eren presents una munió de persones.

En el conjunt del territori català, i en molts col·legis electorals, en el transcurs del dia 1 d'octubre, i especialment al matí, se succeïren greus escenes de violència física provocades per part dels cossos i forces de seguretat de l'Estat. Durant aquella jornada, les incursions policials es van desplegar en 55 poblacions i es van dur a terme un total de 106 intervencions policials arreu del principat, 52 d'elles quals amb violència. No obstant això, i a pesar de tots aquests obstacles, més de dos milions de catalans i catalanes van exercir el seu dret al vot. A la nostra comarca en vàrem tenir una mostra colpadora i esfereïdora a Sarraí. A Montblanc tothom va estar amatent, tot esperant la seva no volguda presència. Però, sortosament, aquesta no es va produir.

Els problemes no acabaren aquí, i a gairebé tots els col·legis electorals, mentre les meses electorals estaven obertes es produïren diversos problemes informàtics causats per nombrosos atacs, tal va ser el cas de Montblanc. Però, aquests no causaren els efectes desitjats, ja que el mateix dia del referèndum, el

govern català va activar el [cens universal](#), per tal que «totes les persones a qui hagin tancat el punt de votació o el tanquin durant el dia [...] poden votar a qualsevol punt de votació que trobin obert. A cada taula hi haurà un sistema per consultar el cens universal i validar que ningú hagi votat anteriorment. Es farà mitjançant un sistema electrònic que permet consultar tot el cens», tal com va anunciar [Jordi Turull](#), [conseller de la Presidència](#) i portaveu del govern.

Al llarg de tot el dia molts ciutadans, i també molts montblanquins, varen romandre en els col·legis respectius, per tal de defensar-los; així com les urnes i les paperetes. En el cas montblanquí, quan corria un rumor d'un possible assalt policial, bona part de les urnes i les paperetes es traslladaren al monestir de la Serra. En les últimes hores de la jornada es feu una altra crida per a defensar els col·legis a l'hora del tancament, per així poder evitar que la policia confisqués les urnes plenes de vots o les actes del recompte. A Montblanc es traslladaren les urnes i les paperetes a la sala de plens de l'Ajuntament on, amb una plaça Major plena de gom a gom i expectant, s'efectuà l'esperat recompte.

A nivell de Catalunya els resultats foren els següents:

- Electors: 5.313.564
- Votants: 2.286.217 (participació del 43,03% dels electors)
Només es comptabilitzaren les paperetes recomptades. El govern català va xifrar en 770.000 el cens dels col·legis electorals tancats per la Guàrdia Civil, la Policia nacional i els Mossos d'Esquadra.
- Vots afirmatius: 2.044.038 (90,18%)
- Vots negatius: 177.547 (7,83%)
- Vots en blanc: 44.913 (1,98%)
- Vots nuls: 19.719 (0,86%)
- Vots de l'estranger: 4.330

A nivell de la Conca de Barberà el plebiscit va tenir els següents resultats:

- Electors: 15.093
- Votants: 11.104 (73,57%)
- Vots afirmatius: 10.464 (94,23 %)
- Vots negatius: 431 (3,90 %)
- Vots en blanc: 145 (1,31%)
- Vots nuls: 64 (0,56%)

I, pel que fa a Montblanc, els vots foren aquests:

- Electors: 5.249
- Votants: 3.514 (66,95%)
- Vots afirmatius: 3.293 (93,71%)
- Vots negatius: 162 (4,61%)
- Vots en blanc: 41 (1,17%)
- Vots nuls: 18 (0,51 %)

A tenor d'aquests resultats, veiem que a la Conca de Barberà, la participació fou altíssima, i també a Montblanc, essent els vots afirmatius totalment aclaparadors, amb més d'un 93% dels votants.

Com a conseqüència de la violència policial de l'1O fou convocada una vaga general pel 3 d'octubre, la qual va ser seguida per gran part de la població; alhora que a la nit el rei Felip VI, amb el seu contundent i

missatge totalment partidista, ho deixava de ser de bona part dels catalans.

Com no podia ser d'altra manera, atesos els resultats electorals, el 10 d'octubre, en una sessió al Parlament de Catalunya, es va fer una declaració parcial d'independència. Però, acte seguit, el president Carles Puigdemont va demanar a la cambra de suspendre-la, a l'espera d'una mediació internacional i per tal de deixar marge al diàleg i a la negociació amb el govern estatal. Malauradament, l'endemà mateix el govern del PP, amb la aquiescència del PSOE i de C's, va activar l'article 155 de la Constitució i va obtenir el control del Parlament. Posteriorment, el 27 d'octubre, a les 15.27 h, el [Parlament de Catalunya](#) aprovava la [declaració](#) que proclamava la [República Catalana](#), en aplicació dels resultats del referèndum d'autodeterminació de l'[1 d'octubre](#), amb 70 vots a favor, 2 en blanc, 10 en contra i la retirada de 53 diputats com a protesta. El mateix dia el [Senat d'Espanya](#) en aplicació de l'[article 155](#) ordenava el cessament del legítim govern de Catalunya; alhora que el president Rajoy estableixia la convocatòria d'eleccions pel 21 de desembre. El 30 d'octubre va tenir lloc l'exili del president Puigdemont junt amb set consellers i al llarg del més de novembre, es decretà presó incondicional sense fiança per als membres de l'executiu que residien a l'Estat espanyol.

En definitiva, en la diada de l'1 d'octubre l'Estat es va estimbar pel precipici i va tenir la derrota més dolorosa dels últims quaranta anys. Se'ns va voler segrestar la capacitat de decidir. Va ser una gran diada per a la història del catalanisme polític, i també hauria hagut d'esdevenir un dia del tot important per a qualsevol demòcrata europeu, quan es va fer evident fins a quin punt el nacionalisme espanyol era encara capaç d'exercir tota mena de barbaritats per fer valer la seva llei de ferro. L'Estat va atonyinar els ciutadans que el sostenen amb els seus impostos pel fet de voler exercir un dret de participació política. L'Estat que hauria d'estar al nostre servei ens va caure a sobre, amb tot el seu pes. Per al sobiranisme pot significar dolor, però també esperança, davant d'aquest autoritarisme. Si més no, en aquella diada a Catalunya l'Estat legítim no va existir. Avui, en si mateixa, ja constitueix una diada històrica, i que podria haver esdevingut una diada que canviés el futur de Catalunya. O si més no, pot ésser l'inici d'un recorregut (curt o a mig termini), que porti finalment a l'autodeterminació del nostre país, sempre que una majoria de catalans o catalanes així ho desitgin”.

Considerant que, en data 28 d'agost de 2018, els Serveis Tècnics municipals han emès el seu informe tècnic, del tenor literal següent:

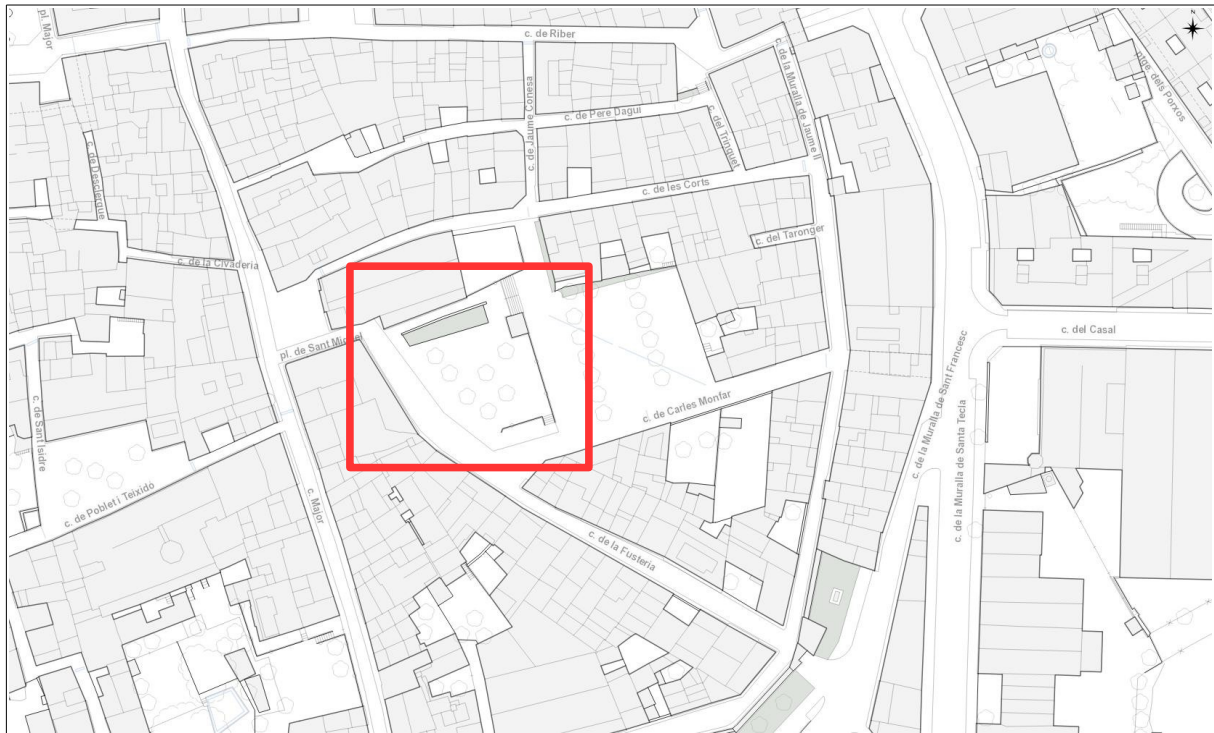
“Informe

Segons l'anàlisi realitzat de la cartografia vigent proporcionada per l'Institut Cartogràfic i Geològic de Catalunya a escala 1/1.000 (ICGC), i el propi nomenclàtor vigent de l'Ajuntament de Montblanc, la «*plaça annexa al carrer de la Fusteria*», actualment sense nomenclatura municipal, es troba dins del recinte emmurallat de la vila de Montblanc, a tocar de l'església del segle XII de Sant Miquel.

La plaça té una forma geomètrica irregular, tot i que de línies rectes que formen un polígon ben definit respecte dels carrers annexos. Es troba delimitada entre el carrer de la Fusteria a l'Oest, la façana de l'església de Sant Miquel al Nord, un aparcament de vehicles a l'Est i el carrer de Carles Monfar al Sud. Aquesta plaça compta amb els números de policia 1 a 7 al nomenclàtor municipal referits al carrer de la Fusteria, però sense cap portal assignat en l'actualitat.

La tipologia de la «*plaça annexa al carrer de la Fusteria*» és de vianants, sent una plaça de les anomenades «dures» pels seus materials constructius, on predomina l'enrajolat de pedra calcària. Compta amb arbrat i mobiliari urbà (jardí, bancs, papereres i enllumenat). La plaça, de 985 m² de superfície de sòl, té el mateix nivell que els seus carrers annexos, sense vorals, però està alçada i protegida per una barana respecte a l'aparcament de vehicles situat a l'Est.

Les coordenades ETRS89/UTM31 Nord del centre de la plaça són X: 346 383,1 i Y 4 582 108,3.

Plànol ICGC any 2018¹⁷.

Considerant que, en data 29 d'agost de 2018, la Secretaria de l'Ajuntament de Montblanc ha emès el seu informe jurídic, en els termes que consten a l'expedient.

De conformitat amb els articles 189 a 191 del Reial decret 2568/1986, de 28 de novembre, pel qual s'aprova el Reglament d'organització, funcionament i règim jurídic de les entitats locals; i el Reglament Municipal d'Honors i Distincions (BOP de Tarragona núm. 194, de 24 d'agost de 1994); l'Alcaldia proposa al Ple, el següent:

ACORD

Primer.- Designar la via pública detallada als antecedents d'aquest acord amb el nom de PLAÇA DE L'1 D'OCTUBRE, com a distintiu honorífic de l'Ajuntament de Montblanc.

Segon.- Inscriure el fet guardonat en el Llibre d'Honor de distincions i nomenaments de l'Ajuntament de Montblanc.

Tercer.- Notificar la present resolució a les persones i finques interessades, a l'Institut Nacional d'Estadística, a l'Institut d'Estadística de Catalunya, a la Direcció General del Cadastre i al servei de Correus.

Votació: sotmès a votació el dictamen és aprovat pels assistents que constitueixen la majoria absoluta dels membres del Ple, de conformitat amb el següent detall:

Vots a favor GM Agrupament Catalanista de Montblanc: 8 (Il·lm. Sr. Josep Andreu Domingo, Sr. Francesc Benet Ribé, Sra. Silvia Lafebre Roig, Sr. Oriol Pallissó Balanyà, Sra. Marta Civit Bulló, Sr. Jordi Albalat Gaó, Sr. Joan Casellas Carbó i Sra. Ariadna Ferrer Cervelló).

GM Candidatura d'Unitat Popular: 2 (Sra. Laura Aluja Masalles i Sr. Roger Sosa Vallverdú).

GM Partit Demòcrata: 2 (Sr. Francesc Xavier Viñas Sans i Sr. Marc Vinya Miralles).

Abstencions GM FIC Montblanc: 1 (Sr. Antoni Gutiérrez Torregrossa).

5. S355/2018.- Aprovació, si escau, de l'atorgament a l'entitat Ermitants de Sant Joan de la Muntanya de la medalla "Vila Ducal de Montblanc", en la categoria de plata, com a distintiu honorífic de l'Ajuntament de Montblanc.

DICTAMEN

Considerant que, en data 23 d'agost de 2018, l'Alcaldia de l'Ajuntament de Montblanc va adoptar el Decret d'Alcaldia número 314/2018, mitjançant el qual s'acorda iniciar el procediment d'atorgament de distincions honorífiques, entre d'altres, a l'entitat Ermitants de Sant Joan, en la modalitat de medalla "Vila Ducal de Montblanc", categoria de plata.

Considerant que, en data 27 d'agost de 2018, l'Arxivera de l'Arxiu Comarcal de la Conca de Barberà ha emès un informe del tenor literal següent:

"Informe de l'Arxiu Comarcal de la Conca de Barberà relatiu a la concessió de la Medalla de Plata de la Vila de Montblanc a ELS ERMITANS DE LA MUNTANYA DE SANT JOAN amb motiu de l'inici de la restauració de l'ermita.

L'any 1992, els germans Srs. Josep i Joan Jàvega Bulló i el Sr. Joan-Serafi Serra van formar l'agrupació teatral-musical 'Els Estrams de Sant Joan' i arran d'aquesta feta, l'any següent, decidiren impulsar la restauració de l'ermita de Sant Joan.

És així com l'any 1993, seguint la seva crida, un nombrós grup de montblanquins procedí al desenrunament i neteja de l'ermita, i amb el temps s'anà conformant un grup fidel de persones que s'autoanomenaven Ermitants de Sant Joan que dissabte rere dissabte i encara avui després de 25 anys, es dedica a l'arranjament i millora de l'ermita i el seu entorn.

La formalització oficial de l'Associació ERMITANTS DE SANT JOAN DE LA MUNTANYA, en aquell moment 24 persones tots homes, tingué lloc la diada de Sant Joan de l'any 1997, moment en què es procedí a la signatura de l'acta fundacional. La primera Junta Directiva l'encapçalaren el president Sr. Jaume Sanahuja Caratañà, el vice-president Sr. Josep-Pau Jàvega Bulló, el secretari Sr. Joan-Serafi Serra Ollé i el tresorer Sr. Josep Tàrraga Gómez, juntament amb 8 vocals.

Actualment l'associació compta amb 40 socis i la Junta la conformen el president Sr. Josep Sanahuja Bulló, el vice-president Sr. Enric Balauder Miró, el secretari Sr. Josep Sanahuja Tenas i el tresorer Sr. Maties Cartanyà Sigró. La resta de socis actuen tots com a vocals.

Segons els propis estatuts, i com ja s'ha dit, l'objectiu de l'associació és promoure la restauració i conservació de l'ermita i els seus entorns. I és a tal fi que els ermitans van cada dissabte a Sant Joan. Gràcies al seu treball voluntari i desinteressat i al finançament de l'Ajuntament en l'adquisició del material necessari, el grup ha portat a terme fins el moment les següents obres i el seu manteniment:

- desenrunament i neteja inicial
- enrajolament
- tancaments exteriors i interiors
- rehabilitació i moblament de l'interior de l'ermita: capella, cuina, menjador i les altres dependències
- reconstrucció de l'antic corral per a aixopluc de muntanyencs i instal·lació del pessebre
- conducció d'aigua des de la Font del Gorrines
- pavimentació de la nova plaça amb l'escut de la vila
- enjardinament de la zona
- tanques de protecció
- senyalització per excursionistes

El grup també s'esforça en fer conèixer la bellesa de l'indret i el reivindica com a element de promoció de la cultura catalana i del montblanquinisme. És per això que cada any organitzen dues festes a Sant Joan:

el dia de Nadal, quan s'instal·la un pessebre muntanyenc, i la diada de Santa Joan, en la que s'ofereix esmorzar als visitants i, entre d'altres activitats en les que acostumen a participar grups folklòrics i esportius de Montblanc, se celebra missa. En ambdues diades es renova la senyera catalana que presideix el cingle.

Totes aquestes actuacions es porten a terme gràcies al conveni que l'associació té amb l'Ajuntament de Montblanc, que és propietari de l'ermita.

En reconeixement a la seva trajectòria, enguany els Ermitans han rebut la Menció de Serveis Distingits de la Conca de Barberà, atorgada pel Consell Comarcal de la Conca de Barberà”.

Considerant que, en data 28 d'agost de 2018, la Secretaria de l'Ajuntament de Montblanc ha emès el seu informe jurídic, en els termes que consten a l'expedient.

De conformitat amb els articles 189 a 191 del Reial decret 2568/1986, de 28 de novembre, pel qual s'aprova el Reglament d'organització, funcionament i règim jurídic de les entitats locals; i el Reglament Municipal d'Honors i Distincions (BOP de Tarragona núm. 194, de 24 d'agost de 1994); l'Alcaldia proposa al Ple, el següent:

ACORD

Primer.- Atorgar a l'entitat ERMITANTS DE SANT JOAN DE LA MUNTANYA la medalla “Vila Ducal de Montblanc”, en la categoria de plata, com a distintiu honorífic de l'Ajuntament de Montblanc.

Segon.- Inscriure a la meritada entitat en el Llibre d'Honor de distincions i nomenaments de l'Ajuntament de Montblanc.

Votació: sotmès a votació el dictamen és aprovat pels assistents que constitueixen la unanimitat dels membres del Ple, de conformitat amb el següent detall:

Vots a favor GM Agrupament Catalanista de Montblanc: 8 (Il·lm. Sr. Josep Andreu Domingo, Sr. Francesc Benet Ribé, Sra. Silvia Lafebre Roig, Sr. Oriol Pallissó Balanyà, Sra. Marta Civit Bulló, Sr. Jordi Albalat Gaó, Sr. Joan Casellas Carbó i Sra. Ariadna Ferrer Cervelló).

GM Candidatura d'Unitat Popular: 2 (Sra. Laura Aluja Masalles i Sr. Roger Sosa Vallverdú).

GM Partit Demòcrata: 2 (Sr. Francesc Xavier Viñas Sans i Sr. Marc Vinya Miralles).

GM FIC Montblanc: 1 (Sr. Antoni Gutiérrez Torregrossa).

6. S355/2018.- Aprovació, si escau, de l'atorgament a l'entitat Asociación Cultural Andaluza de la Conca de Barberà de la medalla “Vila Ducal de Montblanc”, en la categoria de plata, com a distintiu honorífic de l'Ajuntament de Montblanc.

DICTAMEN

Considerant que, en data 23 d'agost de 2018, l'Alcaldia de l'Ajuntament de Montblanc va adoptar el Decret d'Alcaldia número 314/2018, mitjançant el qual s'acorda iniciar el procediment d'atorgament de distincions honorífiques, entre d'altres, a l'entitat Asociación Cultural Andaluza, en la modalitat de medalla “Vila Ducal de Montblanc”, categoria de plata.

Considerant que, en data 27 d'agost de 2018, l'Arxivera de l'Arxiu Comarcal de la Conca de Barberà ha emès un informe del tenor literal següent:

“Informe de l'Arxiu Comarcal de la Conca de Barberà relatiu a la concessió de la Medalla de Plata de la Vila de Montblanc a l'ASOCIACIÓN CULTURAL ANDALUZA amb motiu dels seus vint-i-cinc anys d'existència.

L'ASOCIACIÓN CULTURAL ANDALUZA DE LA CONCA DE BARBERÀ es va fundar el 22 de gener de

1993. El mateix any es va inscriure en el Registre d'associacions de Tarragona i el 27 de desembre de 1994 en el Registro Oficial de Comunidades Andaluzas de la Junta de Andalucía.

En el moment de la seva fundació, la Junta Directiva estava formada per la presidenta Sra. Encarnación García Marchante, la vicepresidenta Sra. Ana Guerra Prieto, el secretari Sr. Manuel Molina Díaz i el tresorer Sr. José Sánchez Garcia i 9 vocals més.

Actualment l'Associación compta amb 154 socis majoritàriament de Montblanc, però també alguns veïns de l'Espluga de Francolí, Sarral, Pira i altres pobles de la comarca de l'Alt Camp. La Junta Directiva la formen el president Sr. Andrés Navarro, el vicepresident Sr. José M. Ortega de Heras, el secretari Sr. Isidro Escudero Silvestre i la tresorera Sra. M. Pilar Ramos Godoy i els corresponents vocals.

Si bé la primera seu de l'entitat fou en el c/ Escultor Belart 13, avui ocupen els baixos de la finca de la Muralla Santa Tecla, 25.

Segons els propis estatuts de l'Associación Cultural Andaluza, el seu objectiu és oferir una mitjà de relació, convivència i pràctica d'activitats de tipus cultural, artístic, folklòric, recreatiu, esportiu i en general aquelles dedicades a satisfer el lleure dels socis. Tot plegat, amb la finalitat d'enfortir els llaços amb el poble andalús.

Entre les activitats i tasques que s'han realitzat al llarg dels 25 anys d'història, destaquen:

- Creació d'una escola de ball per a la pràctica de sevillanes i flamenc
- Creació d'una escola i una cor de cante 'rociero'
- Organització de tallers de manualitats
- Implantació de la celebració de 'Las Cruces de Mayo'
- Celebració del 'Día de Andalucía'
- Celebració de la 'Semana cultural'
- Participació en la Diada de nacional de Catalunya
- Intercanvis culturals amb altres associacions culturals andaluses de Catalunya i participació en trobades de cors 'rocieros'.

Considerant que, en data 28 d'agost de 2018, la Secretaria de l'Ajuntament de Montblanc ha emès el seu informe jurídic, en els termes que consten a l'expedient.

De conformitat amb els articles 189 a 191 del Reial decret 2568/1986, de 28 de novembre, pel qual s'aprova el Reglament d'organització, funcionament i règim jurídic de les entitats locals; i el Reglament Municipal d'Honors i Distincions (BOP de Tarragona núm. 194, de 24 d'agost de 1994); l'Alcaldia proposa al Ple, el següent:

ACORD

Primer.- Atorgar a l'entitat ASOCIACIÓN CULTURAL ANDALUZA DE LA CONCA DE BARBERÀ la medalla "Vila Ducal de Montblanc", en la categoria de plata, com a distintiu honorífic de l'Ajuntament de Montblanc.

Segon.- Inscriure a la meritada entitat en el Llibre d'Honor de distincions i nomenaments de l'Ajuntament de Montblanc.

Votació: sotmès a votació el dictamen és aprovat pels assistents que constitueixen la unanimitat dels membres del Ple, de conformitat amb el següent detall:

Vots a favor GM Agrupament Catalanista de Montblanc: 8 (Il·lm. Sr. Josep Andreu Domingo, Sr. Francesc Benet Ribé, Sra. Silvia Lafebre Roig, Sr. Oriol Pallissó Balanyà, Sra. Marta Civit Bulló, Sr. Jordi Albalat Gaó, Sr. Joan Casellas Carbó i Sra. Ariadna Ferrer Cervelló).

GM Candidatura d'Unitat Popular: 2 (Sra. Laura Aluja Masalles i Sr. Roger Sosa

Vallverdú).

GM Partit Demòcrata: 2 (Sr. Francesc Xavier Viñas Sans i Sr. Marc Vinya Miralles).

GM FIC Montblanc: 1 (Sr. Antoni Gutiérrez Torregrossa).

7. S355/2018.- Aprovació, si escau, de l'atorgament a la Secció Local de Montblanc de l'entitat La Lliga contra el càncer de les comarques de Tarragona i les Terres de l'Ebre de la medalla "Vila Ducal de Montblanc", en la categoria de plata, com a distintiu honorífic de l'Ajuntament de Montblanc.

DICTAMEN

Considerant que, en data 23 d'agost de 2018, l'Alcaldia de l'Ajuntament de Montblanc va adoptar el Decret d'Alcaldia número 314/2018, mitjançant el qual s'acorda iniciar el procediment d'atorgament de distincions honorífiques, entre d'altres, a l'entitat Lliga contra el càncer, en la modalitat de medalla "Vila Ducal de Montblanc", categoria de plata.

Considerant que, en data 27 d'agost de 2018, l'Arxivera de l'Arxiu Comarcal de la Conca de Barberà ha emès un informe del tenor literal següent:

"Informe de l'Arxiu Comarcal de la Conca de Barberà relatiu a la concessió de la Medalla de Plata de la Vila de Montblanc a la secció local de Montblanc de LA LLIGA CONTRA EL CÀNCER DE LES COMARQUES DE TARRAGONA I LES TERRES DE L'EBRE amb motiu dels seus vint-i-cinc anys d'existència.

La secció local de Montblanc de LA LIGA CONTRA EL CÀNCER DE LES COMARQUES DE TARRAGONA I LES TERRES DE L'EBRE, té els seus orígens en el mateix moment de la creació de l'associació formada a l'òrbita de l'Hospital de Sant Joan de Reus i que va tenir com a principals impulsors els oncòlegs Srs. Joan Borràs i Josep Lluís Creus. Això va ser el dia 26 de juliol de 1993.

La Lliga naixia per superar el greuge que suposava dependre de l'Asociación Española Contra el Cáncer i per tal de poder gestionar els propis recursos econòmics de la manera més favorable a les necessitats del territori.

Segons els estatuts, la Lliga es constitueix com una entitat sense ànim de lucre amb l'objecte principal de portar a terme activitats que millorin el control del càncer entre la població, en col·laboració amb tot tipus d'institucions públiques i privades.

A la vila ducal, la Lliga compta amb un total de 58 socis i 5 voluntaris. I des del moment de la seva creació i fins a l'actualitat, la delegada montblanquina ha estat la Sra. M. del Carme Domingo, la qual actualment i des de fa una pila d'anys treballa braç a braç amb les Sres. Carmen Beltran, Mari Marimon, Roser Masalles, Mercè Sánchez i Nuri Sans. Això, sense menystenir la inestimable col·laboració puntual i més antiga de moltes altres montblanquines. Totes dones!

A Montblanc, la presència de la Lliga al llarg dels seus vint-i-cinc anys d'història s'ha fet palesa en un seguit d'activitats com són dinars de germanor, caminades populars, concerts i altres activitats per tal de recaptar fons, així com xerrades informatives. De totes maneres, les activitats més reconegudes i segurament les menys visibles són les reunions mensuals dels grups d'autoajuda que tenen lloc al Casal d'Entitats".

Considerant que, en data 28 d'agost de 2018, la Secretaria de l'Ajuntament de Montblanc ha emès el seu informe jurídic, en els termes que consten a l'expedient.

De conformitat amb els articles 189 a 191 del Reial decret 2568/1986, de 28 de novembre, pel qual s'aprova el Reglament d'organització, funcionament i règim jurídic de les entitats locals; i el Reglament Municipal d'Honors i Distincions (BOP de Tarragona núm. 194, de 24 d'agost de 1994); l'Alcaldia proposa al Ple, el següent:

ACORD

Primer.- Atorgar a la SECCIÓ LOCAL DE MONTBLANC de l'entitat LA LLIGA CONTRA EL CÀNCER DE LES COMARQUES DE TARRAGONA I LES TERRES DE L'EBRE la medalla "Vila Ducal de Montblanc", en la categoria de plata, com a distintiu honorífic de l'Ajuntament de Montblanc.

Segon.- Inscriure a la meritada entitat en el Llibre d'Honor de distincions i nomenaments de l'Ajuntament de Montblanc.

Votació: sotmès a votació el dictamen és aprovat pels assistents que constitueixen la unanimitat dels membres del Ple, de conformitat amb el següent detall:

Vots a favor GM Agrupament Catalanista de Montblanc: 8 (l'Il·lm. Sr. Josep Andreu Domingo, Sr. Francesc Benet Ribé, Sra. Silvia Lafebre Roig, Sr. Oriol Pallissó Balanyà, Sra. Marta Civit Bulló, Sr. Jordi Albalat Gaó, Sr. Joan Casellas Carbó i Sra. Ariadna Ferrer Cervelló).

GM Candidatura d'Unitat Popular: 2 (Sra. Laura Aluja Masalles i Sr. Roger Sosa Vallverdú).

GM Partit Demòcrata: 2 (Sr. Francesc Xavier Viñas Sans i Sr. Marc Vinya Miralles).

GM FIC Montblanc: 1 (Sr. Antoni Gutiérrez Torregrossa).

No existint altres assumptes a tractar, l'Il·lm. Sr. Alcalde dona per finalitzada aquesta sessió, a les 21:40 hores del dia 6 de setembre de 2018, de la qual aixeco la present acta com a Secretari, donant fe.

El Secretari,
Antonio Roperó Vilaró

Vistiplau,
L'Alcalde,
Josep Andreu Domingo

ANNEX D'INTERVENCIONS

Comissió Informativa d'Hisenda i Règim Interior

1. S355/2018.- Aprovació, si escau, de la designació d'una via pública amb el nom de Carrer de Francesc de Castellví i Obando, com a distintiu honorífic de l'Ajuntament de Montblanc.

El Sr. Marc Vinya, diu: Fa lectura de la glosa.

El Sr. Antoni Gutiérrez, diu: El nostre vot serà favorable. L'actual carrer fa honor a un general i ara farà honor a un familiar.

La Sra. Laura Aluja, diu: Estem satisfetes d'aquest nomenament, que alguns els feia falta algun canvi. Es convenient aquest canvi per que genera confusions. Es un nom molt merescut, és un dels herois de 1714. Es també un exiliat polític on escriu unes narracions tant conegudes que ens han permès conèixer el nostre passat. No enteníem com no tenia un carrer dedicat a ell.

El Sr. Alcalde, diu: Ja l'any 1996 es va fer el monument i se'l va nomenar fill il·lustre. Creiem que avui tornem a fer un altre pas. Però encara tindrem un deute amb aquest montblanquí històric, que és les publicacions històriques de la Guerra de Successió. No tindrem de parar fins que haguem reeditat la seva obra, que es el compendi més fidefigne del que va passar.

2. S355/2018.- Aprovació, si escau, de la designació d'una via pública amb el nom de Carrer de Josepa Abellà i Pallàs, com a distintiu honorífic de l'Ajuntament de Montblanc.

El Sr. Antoni Gutiérrez, diu: Fa lectura de la glosa. Comentar que aquest carrer tindrà un record a la seva lluita obrer i sindicalista. La CUP sempre ens ha dit que hi ha pocs noms de carrers de dona i per tant aquest serà un carrer més dedicat a una dona.

El Sr. Marc Vinya, diu: Contribuirem a normalització en el reconeixement en el paper de les dones en les lluites socials i polítiques. Creiem oportú que tingui un carrer al seu nom.

La Sra. Laura Aluja, diu: Ens alegrem molt d'aquesta proposta. Personalment desconeixia aquesta persona, i he descobert molt del que va fer. Serveix per visibilitzar en general al moviment obrer femení en el món rural. Ella i totes les dones que van organitzar la vaga d'11 dies, són un referent i avui Montblanc fa justícia per elles.

El Sr. Alcalde, diu: Per edat, l'únic que va conèixer a la Josepa Abellà sóc jo. Ella no tant sols va tenir aquest protagonisme l'any 1932, si no que també va guardar la memòria històrica. Aquest carrer es el sentiment d'ella amb l'acte que va fer tant significatiu.

3. S355/2018.- Aprovació, si escau, de la designació d'una via pública amb el nom de Carrer de Neus Català, com a distintiu honorífic de l'Ajuntament de Montblanc.

La Sra. Laura Aluja, diu: Fa lectura de la glosa. A Montblanc només tenim carrers de dones princeses o reines. Es preocupant i per aquest motiu vam presentar la moció per modificar això i es fes un reformulament. Es indigne que es mantingui noms de feixistes. I que millor que canviar el nom d'un carrer feixista per un d'antifeixista. Neus Català hauria de tenir un carrer en cada població de Catalunya. El món necessita moltes Neus i moltes Josepes. Es la única supervinent catalana que amb 102 anys encara dona molta guerra en defensa dels drets socials i humans. Gràcies a l'escriptora montblanquina Carme Martí, s'explica la vida de Neus Català. Mil gràcies per explicar l'horror del que va passar. Aquestes darreres setmanes estem visquent un renaixement del feixisme i això es prou preocupant. Neus català va ser una presa i exiliada política. Avui tenim presos i exiliats polítics que ho són per defensar les seves idees i llibertats democràtiques.

El Sr. Antoni Gutiérrez, diu: Votarem a favor d'aquesta proposta. És un exemple de dona. L'actual carrer que fa honor a un alcalde franquista, que es va posar l'any 1995, i es de justícia que ens ho expliquem, ja que es va posar a proposta de l'Alcalde Mayayo per que aquest senyor va tenir una actitud que va fer salvar molts afusallaments a montblanquins. Va ser el nomenament d'un carrer amb un ampli suport, que va ser motivat per altres motius i no per la seva part franquista. Per part de la Neus serà un honor fotar a

favor d'aquest canvi.

El Sr. Marc Vinya, diu: Aprovarem aquest carrer i serà un honor per Montblanc. Es un testimoni de l'horror que van viure moltes persones en els camps nazis. Homenatgem també als montblanquins que van ser víctimes.

El Sr. Alcalde, diu: Ens sumarem a la proposta. Es cert substituïm un nom, d'una decisió que es va prendre després d'un debat. No hi ha un menyteniment cap a Jesús Hernández. Hi ha una qüestió d'ètica democràtica, ja que un alcalde que no va estar votat tingui el nom d'un carrer. La Neus Català és una dona capdavantera per Catalunya, per l'horror que va patir amb tants catalans es de justícia aquest reconeixement.

4. S355/2018.- Aprovació, si escau, de la designació d'una via pública amb el nom de Plaça de l'1 d'Octubre, com a distintiu honorífic de l'Ajuntament de Montblanc.

El Sr. Francesc Benet, diu: Fa lectura de la glosa.

El Sr. Antoni Gutiérrez, diu: Avanço que el meu vot no serà favorable. Hem tingut diferents mocions en el llarg d'aquest any, jo crec que aquesta plaça tindrà un caràcter reivindicatiu, per tant una ubicació que generarà sentiments contradictoris. Molts montblanquins es van sentir cridats a anar a votar, fent-ho com es va fer. Per part de la Policia, la intervenció va ser desproporcionada. Jo penso que va ser un tema d'ordres de l'Estat, i va ser totalment desproporcionada. En quants als presos polítics, jo he votat alguna moció a favor de que no haurien d'estar presos. Tenim montblanquins que no van anar a votar per que no es sentien legimitats per aquest referendum. Vostè és un alcalde independentista d'ERC que no ha amagat mai les seves aspiracions, jo però li demano que sigui alcalde de Montblanc per totes les persones i respecte per totes les que entendran que aquesta plaça li generarà una reacció. El meu vot serà abstenció.

El Sr. Alcalde, diu: Amb tot el respecte per la teva posició, vull fer evident que la participació dels montblanquins va ser majoritari i el seu vot a favor de poder decidir els destins del nostre País. I no dubtis, que procuro ser l'alcalde de tots els montblanquins, però hi ha moments que hem d'estar amb les conviccions que tenim per la defensa de la llibertat del nostre País, la defensa de la pluralitat i la defensa absoluta que ha de ser un País lliure i no tenim de tornar mai més en situacions que la llibertat estigui malmesa per part del poder judicial o de bandes feixistes.

El Sr. Marc Vinya, diu: Tots tenim al cap les imatges de la brutalitat policial, dels nervis que vam viure, però tots recordem la satisfacció i alegria de que vam votar el referendum del nostre País, malgrat els impediments i dificultats. Un reconeixement a totes les persones que van lluitar per que fos possible el referendum de l'1 d'octubre, i la plaça ens recorda uns fets i també una diada que ens la vam jugar. No podem oblidar que els nostres líders polítics i socials són a la presó i a l'exili per defensar les llibertats i la voluntat del poble de Catalunya, i no ens hem de cansar de denunciar aquesta situació a Europa. Montblanc tindrà aquesta plaça per un acord de ple, per una decisió democràtica i legítima que cal respectar, com també cal respectar els símbols i llaços grocs.

El Sr. Roger Sosa, diu: Sempre recordaré que l'any passat mentre ballava el Seguici per la Festa Major estavem a la sala de plens fent cartells en suport al Setmanari el Vallenc que va patir escorcolls d'aquells sonats i ens va sorprendre a tots. Van ser les setmanes abans i després, de mobilitzacions constants i improvisades. No em vull repetir, simplement vull enviar una càlida abraçada a tots aquells que els ha passat per sobre la repressió del règim del 78. Simplement vull acabar la meva intervenció amb un visca la República.

El Sr. Alcalde, diu: Ens sumarem a la proposta. Jo crec que avui Montblanc torna a fer un acte del seu caràcter. Montblanc sempre ha tingut la visió i esperit catalanista. En aquest moment tenim de renovar aquesta tradició que sempre ens ha acompanyat. Vull lligar-ho amb el montblanquinisme que sempre ha estat catalanista i sempre a favor de les llibertats. El que estem fent no va d'independència, va de llibertat, de no tenir presos i de no tenir un sistema judicial que no te res a veure amb el sistema judicial d'Europa.

5. S355/2018.- Aprovació, si escau, de l'atorgament a l'entitat Ermitants de Sant Joan de la Muntanya de la medalla "Vila Ducal de Montblanc", en la categoria de plata, com a distintiu

honorífic de l'Ajuntament de Montblanc.

El Sr. Jordi Albalat, diu: Fa lectura de la glosa.

El Sr. Antoni Gutiérrez, diu: Amb tot el vostre treball i voluntariat heu fet possible que l'ermita estigui com estigui. Avui esteu molts aquí, felicitats de part meva.

El Sr. Francesc-Xavier Viñas, diu: Els ermitans són un clar exemple com un grup de voluntaris pot canviar el paisatge. Sant Joan és un espai assumit com a nostre i que sempre ens convida a tornar-hi quan marxem. Esperem que la flama del Canigó ens continui il·luminant des de dalt de l'ermita i que per molts anys tinguem als ermitans vetllant aquest indret.

El Sr. Roger Sosa, diu: Recordo quan era petit vàrem pujar a l'ermita amb el CAU, estava ensorrada i ens van explicar que un grup petit de voluntaris volien recuperar-la i mica en mica van anar sumant, i personalment en sóc un d'ells. Avui l'ermita és l'excursió per excel·lència de Montblanc. L'ermita n'és un punt de referència gràcies a la feina feta pels voluntaris i voluntàries. Ha passat un clar exemple del fruit de l'associacionisme donant un resultat i obrint-la a tothom. Simplement dir-vos a pels 50.

El Sr. Alcalde, diu: Ens sumem a aquest vot afirmatiu. El vostre exemple és una d'aquelles versions de l'esperit del montblanquinisme, de tirar endavant i vèncer tots els obstacles.

El Sr. Alcalde, diu: Recull la medalla el veterà Josep Targa.

El Sr. Josep Sanahuja, en nom dels Ermitans de Sant Joan agraeix aquest reconeixament.

6. S355/2018.- Aprovació, si escau, de l'atorgament a l'entitat Asociación Cultural Andaluza de la Conca de Barberà de la medalla "Vila Ducal de Montblanc", en la categoria de plata, com a distintiu honorífic de l'Ajuntament de Montblanc.

El Sr. Alcalde, diu: Fa lectura de la glosa.

El Sr. Antoni Gutiérrez, diu: Cuando pienso en la Casa Andaluza me genera un sentimiento que un grupo de personas hacia los años 70 dejaron su tierra y vinieron hacia Catalunya, entre ellos mi familia que eran de Almería y Extremadura. Es muy importante en la vida no olvidar de donde venimos y mirar hacia atras. Vinieron a Catalunya buscando una vida mejor para su futuro y para sus hijos. Sois una asociación activa con mucha actividad para mantener el espíritu de vuestra tierra. El Alcalde lo ha dicho, y él siempre ha estado presente cuando lo habéis invitado, y és de agradecer esta predisposición. Felicitaros y espero que sean 25 años mas.

El Sr. Francesc-Xavier Viñas, diu: Des del nostre grup volem reconèixer la Casa d'Andalusia com a espai de pervivència de les seves tradicions. És molt important mantenir els orígens i molt important el transmetre les costums de pares a fills cap a noves generacions que ja han nascut a Catalunya. Si hagués estat alrevés, no m'imagino viure fora de Catalunya sense veure castells per Santa Úrsula, pujar a Patum per Corpus o veure gegants a la Plaça Major de Montblanc. Ha de ser molt dur estar fora de la teva terra i no poder gaudir de les teves arrels i costums. Moltes felicitats i que pogueu mantenir durant molts anys més aquesta activitat a Montblanc.

El Sr. Roger Sosa, diu: Igual que el Toni, tinc els meus orígens fora de Catalunya i sóc fruit d'aquesta diversitat. Catalunya ha estat una terra oberta a l'acolliment. Vosaltres potencieu la identitat i que emplena més aquests sentiments per Catalunya i Andalusia. Visca Catalunya i visca Andalusia.

El Sr. Alcalde, diu: Recull la medalla el president Andres Navarro i l'Isidro Escudero.

El Sr. Andrés Navarro, en nom de la Casa d'Andalusia de Montblanc agraeix aquest reconeixament.

7. S355/2018.- Aprovació, si escau, de l'atorgament a la Secció Local de Montblanc de l'entitat La Lliga contra el càncer de les comarques de Tarragona i les Terres de l'Ebre de la medalla "Vila Ducal de Montblanc", en la categoria de plata, com a distintiu honorífic de l'Ajuntament de Montblanc.

El Sr. Francesc Benet, diu: Fa lectura de la glosa.

El Sr. Antoni Gutiérrez, diu: És un honor poder votar aquesta distinció. Qui no haurà perdut algun pare, germà, amic, per aquesta maleïda malaltia. Tant de bo algun dia aquesta entitat no tingui sentit, voldrà dir que hem combatut a aquesta malaltia. Un reconeixement a totes les persones que treballen en aquesta associació per tot el treball que feu.

El Sr. Francesc-Xavier Viñas, diu: Actualment el càncer encara és una de les principals causes de mortalitat al nostre país. Per sort també la ciència ha avançat molt. Quan a una persona li diagnostiquen un càncer, tant important és poder rebre els tractaments mèdics com els suports psicològics i sentir-se acompanyat al llarg del procés de cura de la malaltia, aquí és on entra la Lliga contra el càncer amb una important tasca d'orientació i suport. També destacar les tasques en matèria de prevenció. Gràcies per la important tasca que realitzeu. Moltes, moltes gràcies.

El Sr. Roger Sosa, diu: Sou una entitat que vetlla per combatre el càncer i acompanyar a les persones malaltes. També en la recaptació de fons per combatre la detecció i prevenció. Sou una entitat declarada d'utilitat pública, això no demostra sols la bona feina que feu si no l'enormamen necessaria que és. Un ho mereixeu la enorme tasca que feu. Molts ànims i una gratitud eterna a tots els que formeu aquesta entitat.

El Sr. Alcalde, diu: Jo crec que en el conjunt de l'Ajuntament tenim cassos d'aquest flagell en les nostres famílies, i l'agraïment personalment de tots nosaltres en aquesta tasca cap a la Lliga contra el càncer.

El Sr. Alcalde, diu: Recull la medalla la presidenta M. Del Carme Domingo.

La Sra. M. Del Carme Domingo, en nom de la Lliga contra el càncer agraeix aquest reconeixement.